

[Poul Møller.]

klart, at regeringen bare ikke ville forpligte sig over for os, men godt ville forpligte sig over for sine socialistiske makkere.

Jeg vil gerne sige, at jeg tror, alle folketingets medlemmer, og jeg tror befolkningen, vil forstå, at man ikke kan stemme for en milliardafgift, en afgift, der vil indbringe netto til staten 2-2½ milliard, hvis man ikke får indflydelse på, til hvad disse penge skal bruges, og af hvem pengene skal bevilges.

Regeringen — og det er jo også historisk, jeg har nævnt det, og jeg vil gerne uddybe det nu — regeringen foretrak det snævre forlig for det brede. Regeringen vil måske kunne forsvare sig med et modgående spørgsmål, det har den jo tit prøvet på og vil vel også gøre det i denne situation, nemlig dette: kunne den have fået et bredt forlig? Var det i regeringens magt at få et bredt forlig?

Jeg ved ikke, hvilke vilkår socialistisk folkeparti stillede for, hvem der måtte være med i et forlig, men jeg ved i hvert fald, at der havde været mere bredde i et forlig af socialdemokratiet, det konservative folkeparti og det radikale venstre, end der er i et forlig imellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, og derfor måtte det til syvende og sidst blive socialdemokratiets valg, om man ville gå til socialistisk folkeparti og til dets vilkår, eller man ville forhandle med det konservative folkeparti og det radikale venstre om en skatterreform.

Det var et spørgsmål om stemmerne her i salen. Der var 20 SFere, der var 47 fra de andre grupper; man sad og forhandlede; man foretrak at få støtte af de 20 SFere fremfor af de 47, og det er vel også et spørgsmål om skattereftormens bredde set over for befolkningen. Det er da helt oplagt, at en skattereftorm, der var vedtaget således, at det både var grupper i de borgerlige partier og socialdemokratiet, der havde vedtaget den, havde været langt mere holdbar og var blevet langt bedre accepteret af brede befolkningsgrupper, både af dem, der skulle administrere den, og af dem, der skulle betale den, end tilfældet vil være, når man vælger et ensidigt socialistisk parti til at slutte forliget med.

Hadde vi i vores holdning, i vores indstilling og vores linje efter valget givet regeringen grund til at tro, at den ikke kunne

få et forlig på bredt grundlag? Det tror jeg ikke vi havde. Jeg tror ikke, der er nogen, der vil sige, at det konservative folkeparti ikke i denne vigtige sag siden valget den 22. november havde gjort, hvad vi overhovedet kunne for at prøve på at skabe indflydelse på skattereftormen. Vores opfattelse var den efter valget den 22. november, at vel havde vi fået et socialistisk flertal, men det var sandelig de liberale og borgerlige partiers opgave at sørge for, at det ikke kunne realiseres, og at man kunne fastholde bredden. Vi ville ikke tvinge regeringen ind i et samarbejde med socialistisk folkeparti; vi ville ikke have, at socialdemokratiet skulle kunne sige: vi kunne ikke opnå forlig til anden side, vi kunne ikke komme igennem med forhandlinger til anden side. Vi ville have, at det stod helt klart, at det valg, der skulle træffes, blev socialdemokratiets valg. Vi ville derfor give socialdemokratiet rimelige og fair vilkår for en skattereftorm. Derfor accepterede vi den almindelige kilde-skat, og derfor accepterede vi fradragsrettens ophævelse. Enhver, der kender vort partis holdning, vil vide, at det var afkald, vi gav over for skattereftormarbejdet, som var virkelig betydningsfulde, for at få en bred løsning. Og vi mente dermed, at vi havde føje til at få adgangsbillet til de egentlige skattereftormforhandlinger. Vi mente, at denne sag var så vigtig og så betydningsfuld, at det var en opgave at øve indflydelse; at det var en opgave at sørge for, at et socialistisk flertal ikke kunne skrive deres skattereftorm, som de ville det. Og hvad ville vi så have indflydelse på?

Jeg har nævnt den indflydelse, vi ville have med hensyn til merværdiafgiftens anvendelse. Man afviste os. Vi ville også have indflydelse på merværdiafgiftens ikrafttræden. Vi mente, at det var helt tosset, når denne sag havde kunnet ligge i 3 år, at man så ikke kunne udskyde den 2 eller 3 måneder, så vi var kommet over ferietiden, inden erhvervslivet skulle til at administrere den, inden de skulle tælle lagre op, inden de skulle komme ind med deres opgørelse for engrosomsen og alt det dér. Man afviste os. Udvalgsformanden sagde: dette er ultimativt. Jeg skal helt se bort fra, at han gav socialistisk folkeparti 2 dages udsættelse, da han så sluttede forlig med det, at det så blev ændret fra 1. til 3. juli; men det